

hij tegen zijn opstandigen trots, moest hij, uit dezen plat-Amsterdamschen bek, dien raad accepteren? Niets laten merken, ze vonden je toch altijd al zoo gauw het élite-zoontje, het present-kaasje van een der hooge oomes. Hoor ze nou lachen. Wat moesten ze nou weer van hem, had Mac-Arthur misschien toen hij waakte.... zou hij in zijn ijlen....? Een warmte, als een koortsgloed die weer uitbrak, prikkelde tot onder zijn haar en een oogeblik verlokte hem de lust om op te stuiven, het uit te schreeuwen in al die verhitte gezichten, dat ze hun bekken moesten houden en anders zijn huis uit! Even klemden zijn kaken, de neusvleugels spalkten en bij de ingevallen slapen klopte zichtbaar een ader, maar schor-kuchend riep hij: „En nou is het uit met dat gedaas! Kom, lui, we gaan eten, of is Mr. Mac-Arthur misschien bang voor berrie-berrie? Djongos angkat makanan!”*) riep hij tegen den jongen, die roerloos gehurkt zat op het trapje.

„Zoo,” dacht hij kalmer, nu was alweer het ergste voorbij. Eerst eten en dan pokersen. Goddank, dat hij daar zelf nog niet aan mee hoefde te doen.

Nu begon het beter te worden voor Bart. De maaltijd uit blikjes was afgeloopen en de vijf mannen zaten rustig, in de blauwe damp van hun tabak, gebogen over de aandacht van het spel. Bart had zijn hoofd van hen afgekeerd en voelde door zijn klamme haar de nachtwind koelen. Als hij zich boog over de balustrade zag hij den donkeren hemel en de flonkering der lichtende sterren. De aarde dampte een geur van vocht en bladeren uit; boven het eentonig, metalig gesjirp der onzichtbare krekels, klonk nu en dan de schrille roep van een vogel of de klagelijke schreeuw der nachtdieren uit de bosschen. Koelte en rust balsemden over hem neer. Hè, nu werd het goed en eindelijk gezellig; minder pijnlijk al voelde hij zijn leden als hij zich ophief naar de laving van den nachtwind; een paar dagen rust nog en hij was er weer bovenop. Dan moest hij, had Mac hem gezegd, zoo gauw mogelijk naar den terreinchef gaan die hem spreken wilde. Niet vergeten ook hem te bedanken; een paar keeren, in zijn ergste ijlen, was hij aan zijn bed geweest. In den morgen gaan, dat kón, als je pas weer beter was, en misschien zou hij dan.... Voorzichtig keek hij over zijn schouder om, de mannen speelden, vol aandacht voor den vluggen val der kaarten: Mac-Arthur duldde geen gepraat in de gespannen stilte.... Dan zou hij weer tegenover haar zitten, in de schemerige binnengalerij en haar praten hooren. Over Holland.... haar bloemen die al weelderiger groeien wilden in den eerst zoo stug onwilligen grond.... over haar paardje en de kleine ziekelijke aap. Dan zou ze zijn raad vragen over een etsje en de viool, die alweer zoo ontstemd had geklonken. En over zijn ziekte zou ze spreken met die diepe, warme stem van haar.... en dan.... Op het kussen was zijn hoofd langzaam teruggezonden.... De mannen speelden.... speel-

*) Jongen, breng het eten.